

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΔ

(Μία σκιαγραφία της από τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιόν)



Η Μαίρη Πικφορντ ήταν παντρεμένη με τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς πατέρα. Ο υιός Ντούγκλας δέν είνε παιδί της. Έγεννήθη από τον πρώτο γάμο του Φαίρμπανκς πατρός. Έζησεν όμως στη μικρή του ηλικία κοντά στη Μα ρη Πικφορντ, που ήταν μητέρα του. Έτσι την έγνωρισε καλά. Και η καλύτερο σκιαγραφία της είνε από τα πιο ενδιαφέροντα πορτραίτα των κινηματογραφικών αστέρων του Χόλλυγουντ, που έχει δημοσιεύσει ο Φαίρμπανκς υιός.

Όλοι γενικώς θεωρούν τον Σίδνεϊ Γκρόμαν, τον δημιουργό του Χόλλυγουντ, υπεύθυνο για το χαρματισμό της Μαίρης Πικφορντ ως «Μνηστής του Κόσμου». Πράγματι την επωνυμία αυτή της την έδωσεν ο Σίδνεϊ από δώλιγρον έτών, όταν ήταν διεθνήτης ενός θεάτρου του Άγιου Φραγκίσκου, έπ' ενοικιαρία ενός φίλου, στο όποιο εφοιάμενον ή Μαίρη. Και της έμεινε.

Σε όσους όμως γνωρίζουν καλά την Πικφορντ, ή επωνυμία αυτή δέν φαίνεται να της ταιριάζη. Η Μαίρη Πικφορντ είνε πάρα πολύ αδύτη στη ζωή της, κι' αυτός ο αίσθηματικός τίτλος της «Μνηστής του Κόσμου» δέν της πάει καθόλου.

Η Πικφορντ τρέφει άπειρο σεβασμό, εύγνωμοσύνη και συμπάθεια προς όλους όσους, καθ' οιονδήποτε τρόπο, έξυτηρήθησαν τις φιλοδοξίες της.

Είπαν πως ή Μαίρη είνε ένα αιώσιο χοριτσάκι, με μυαλό γυναίκας. Λάθος. Έρχετο μάλλον να πουνε πως είνε ή αιώσια γυναίκα με μυαλό χοριτσοί.

Καμιά φορά ζατανάται σιωστός μετελάς, λόγω της ειλαιριειάς των γνωμών της. Κι' αυτό συμβαίνει, γιατί ποτέ δέν φοβάται τις συνέπειες των γνωμών της, των λόγων της και των πράξεών της. Είνε άφοβος μέχρι θανάτου, ειλαιριειής μέχρι αθάνατίας. Υπερβολικά εσυνειδητή, συγχρόνως δέν άρνηει ποτέ κανένα σχέδιο, χωρίς να τό μελετήση βαθύτατα, άπ' όλες του τις πλευρές. Κατά βάθος είνε γυναίκα με υπερβολική θηλυκότητα. Στη δουλειά όμως δείχνεται άντρας περισσότερο άπ' όλους τους άντρες που συνεταιρίζονται μαζί της.

Κριοφαγει όσαοδηδήποτε συγκεντρώσεως και κάθε συμβουλίου. Έχει την πολύτιμη ικανότητα να απορη ν' αναμετωά κάθε κρίσιμη κατάσταση, με άόλητη ήρεμία και ίσοροπη αντίληψη. Όταν την παρακαλέσουν να δώση συνέντευξη κι' απορρασιει να μιλήση, έτοιμάζεται έξ των προτέρων και φροντίζει ώστε κάθε λέξη που θα πη νύξη τη θέσι της. Σε κάθε μία άπ' τις πράξεις της τέλος ανακαλύπτει κανείς τη θέληση, που καταβάλλει για να διατηρήση την ένεργητικότητα, με την όποια την έχει προικίσει ή φύσις.

Είνε συγχρόνως τρομερή εγωίστρια και έξαιρετικά γενναίωση. Άλλωστε, ο εγωισμός της είνε παραπάνω από εύλογος, λόγω της μοναδικής θέσεως που κατέχει. Πρέπει όλα να υποκύπτουν στη θέλησή της και μ' όλο που δέν έξασσει ποτέ την παραμικρή ίσιση σχετικώς, στη θέλησή της υποτάσσονται όλα και όλα. Όταν εργάζεται τίποτε δέν έχει γι' αυτή σημασία μεγαλύτερη άπ' τη δουλειά της. Η εργασία την άπορραφά έξ όλοκληρου, όσοδήποτε κι' άν είνε ο σκοπός των προσπαθειών της.

Κοροϊδεύει όλες τις ένοχίες ή άνοχίες παρεξηγήσεις της Τέχνης στον κινηματογράφο. Άφιερώνει όμως όλον τον πλούτο του ταλέντου της για την τελειοποίηση της τέχνης αυτής.

Όταν γράφει ένα έργο είνε, έν πάση ειλαιριειά, πεπεισμένη ότι δημιουργεί ένα άριστο έργο. Άλλά έξίσου ειλαιριειής είνε και όταν, άφου τό φέρει έξ πέρας, τό κρίνει ως άτελές. Δέν έδίδασκε πολλές φορές να θυθείση εκατομύρια δολάρια δολαρίων και εργασιών και προσπάθειες πολλών μηνών, καταστρέφοντας μάλλον ένα φίλο, παρά να τό δώση στο κοινό κακοπαγμένο, κακογνωμένο ή άποσώδητε άτέλες. Έξείνοι με τους όποιους συνεταιρίζεται όμως παραπονούνται και την συμβουλεύουν να κρίνη μόν τέτοιες χειρονομίες μεγαλειώδεις, αλλά να μη σπαζίζουν και τόσο πολύ.

Είνε φιλεύσπλαγχη, μα με άπόλυτη διακριτικότητα. Τη θαυμάζουν ο-

Ένώ έμεις κρατούμε το χορμάγιο μας με τα δόντια, ειλίζοντας από στιγμή σε στιγμή να τους λυγίσουμε άπ' την πείνα, εκείνοι οι άπιστοι σκόλη καλοτρώνουν... Κι' όχι μόνάχα δέν πεινάνε, αλλά άφήνουν και τό ψυμί τους να μονηλιάη, πετώντας τό κατόπι στα σκουπίδια... Μάξενε τους Σαρακηούς του — άσυγκράτητους πειά, μόλις έμαθαν τα νέα — κι' έλυσεν άμέσως της παμορραία.

Κι' ο γηραιός φρούραχος, δαρύβροχος, άφου φίλησε με συγκίνηση τό νεαρό δούκα, τον έσπρωξε μόνάχος του στην άγκαλιά της Γασάβέλλας.

—Τό όνομά σου είνε άντάξιο της, του είπε αλλά, κι' ο χαρακτήρας σου με τό μυαλό σου ούδύνον όλότελα τη φτώχεια σου!...



Η Μαίρη Πικφορντ.

λοι για τα οικογενειακά της αίσθηματα. Η διαρκής φροντίδα να προσφέρει όση περισσότερη μπόρει εύτυχία στους δικούς της, είνε γι' αυτή άνεξάντηλη πηγή ικανοποίησεως. Κάτω από την πόσα της νοιώθει κανείς τό χοριτσάκι, που έπωφελείται άπ' την άπουσία της μητέρας του. Αυτό όμως δέν τό αντίλαβάνονται, παρά μόνον όσοι την πλησιάζουν πολύ. Γιατί από μακριά θέλει να δίνη την έντύπωση πως είνε κομμάτι ζαζαί...
Έχει ένα φίνο γούστο του άστείου, αλλά δέν τό δείχνει, παρά άφαιά και πού. Κάθε γελοίο τη διασχεδάζει. Μ' όλο τό σεμνόντιμο ύφος που παίρνει, της άρέσουν ή...άνοιξες λίγο ιστορίες — μα όχι τό πολύ άσιν.

Όταν είνε κοιρασμένη, δέν κρίνεται σε περιττούς τύπους εύγενείας. Παρακαλεί τους καλεσμένους της — όταν έχει καλεσμένους — να την άποχαρητήσουν και πηγαίνει να πλαγάση. Κανείς δέν προσβάλλεται γι' αυτό ποτέ. Είνε ο τέλειος τύπος του διπλωμάτου, χωρίς στην έπιφολακτική της και στο χοριτωμένο τάξ, που δείχνει σε κάθε διάσκεψη περίστομα. Της άρέσει ή κοινωνική ζωή. Ένδιαφέρεται τρομερά για κάθε τι που άνάγεται στην ύφροσκοπία, τη χορομαντεία, την κάθε είδους μαντεία και άγνωστία, χωρίς όμως να πιστεύη κατά βάθος τίποτ' άπ' αυτά.

Μιλάει καλά τα γαλλικά. Άλλωστε, κοιτσουμιλάει όλες τις γλώσσες. Γελεί σπασιως... όταν είνε γελιεί, τό γέλιο της είνε ειλαιριειής, τραταχτό και μεταδοτικό. Όταν είνε κοιρασμένη, ή φωνή της γίνεται στοιγνή κάπως.

Είνε πολύτιμη φίλη και λυσσαλέα έχθρά. Άγαπάει τις συντροφίες και ποτέ σχεδόν δέν μένει μόνη. Έχει κάποια κλίση στο σνομπισμό, μα κατά βάθος είνε ή δημοκρατικώτεση γυναίκα που είδα. Θά της άρεσε να κατινίη, μα ο ζωτικός της πειράζει. Τρελλάνεται για τα γλάκι και για τα άνδρικά άόμοιατα. Αύτη πάντα διαλέγει τις μυροδιές του άνδρός της. Ξέρει να στολήση ένα σπιτι με γούστο και γίνεται καλά, έν και λιγάκι άπρηχάσιμα. Έκδηλώνει κάποτε κάποια ζήλια μπρος σε καμιά γυναίκα φιλοπόγη, μα ή ζηλοτυπία της αυτή δέν είνε σοβαρή, την ίσοκρίνεται μάλλον για να γίνεται κοιβεήτα. Ξέρει καλά και έπιμαίει πολύ τό πλεονέκτημα που της δίνει τό ότι είνε ιμωροκαυμένη. Ένδιαφέρεται για τα όρια των άνδρων. Πολλοί άνδρες της έγιναν αντιπαθητικοί έξ αιτίας των χειρών τους.

Την Μαίρη Πικφορντ ή την λατρεύει κανείς ή την άπεχθάνεται. Αυτό τό ξέρει και ή ίδια και ζατίζει τό άνεκτίμητο προσόν να προαλή κατ' άρέσειαν την συμπάθεια ή την αντίπαθεια.

Πολλοί άνθρωποι φαντάζονται πως γνωρίζουν τη Μαίρη, μα πραγματικά κανείς δέν την γνωρίζει. Άντιθέτως αυτή είνε ικανή να κρίνη έναν άνθρωπο ύστερ' από συνομιλία πέντε λεπτών. Προκαλεί έκμυστηροείσεις, τις έκμυστηροείσεις των άλλων, αυτή όμως δέν εκμυστηροεύεται ποτέ τίποτε και σε κανένα. Θέλει να μένη στην ιστορία. Κι, λαμβανόμενος άπ' όσην ότι έπέτυχε πάντοτε, ότι έβαλε στο νού της, χωρίς στη δραστηριότητα και την έπιμονή της, πιστεύω πως κι' αυτό θά τό κατορθώση, όπως κατόρθωσε και όλα τ' άλλα.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ, Υιός

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

Ο ΝΤΕΒΕΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ

Τρεις Άγγλοι στρατιώτες συνελήφθησαν κάποτε αιχμάλωτοι από τους άνδρας του περιφήμου άσχημού των Μπόρς Ντέβετ, κοντά στο Λίνδλεϊ. Ωδηγήθησαν λοιπόν ένώπιον του Ντέβετ, ο όποιος, άφου τους κίτταξε, σκέφτηκε λίγο και τους είπε :

—Σας άποδίδω την έλευθερία σας, τέκνα της Άγγλίας, έπο τον όρον να δώσετε ένα γράμμα μου στο στρατηγό σας, τον σερ Ροϊνδλ.

—Όπως άγαπάτε, έξοχότατε, άπάντησαν συγχνημένοι οι αιχμάλωτοι.

Ο Ντέβετ έγγραψε τό γράμμα, τό σφράγισε, κι' άφου τό παρέδωσε στους αιχμάλωτους, τους άφησε έλευθέρους. Όταν αυτοί φθάσαν στο στρατόπεδο του Ροϊνδλ, τρέξαν να του παραδώσουν τό γράμμα. Ο Άγγλος στρατηγός τό άνοιξε και διάβασε τα έξής :

«Άγαπητέ συνάδελφε, κρατήσε σάς παρακαλώ τους τρεις αυτούς κακομοίρηδες. Άμα τους χρειαστώ, σάς τους έναπαίρω. Υμέτερος, Ντέβετ».